

Háromezer-ötszáz kilométeres kirándulás a világ végén

Koreában mutogattak rájuk

Egy szegedi egyetemista lány fogta magát és barátjával felkerekedett, hogy elutazzon a világ végére – Ausztráliába. Egy év múlva hazafelé megálltak Szöulban várost nézni.

– A barátom korábban már volt Amerikában. Elkezdte nézegetni az internetet, milyen lehetőségek vannak. Elsősorban nyelvet akartunk tanulni. Ausztráliában feleannyiba kerül az élet, mint az Egyesült Államokban, ezért Ausztrália mellett döntöttünk. Valójában először nem is vettem komolyan az egészet, de aztán megkaptuk a vízumot – mesélt a nagy utazás előzményeiről Szilvia.

A szegedi lány egy évvel ezelőtt utazott el Ausztráliába, ahol egy évet töltött el barátjával, Janekkal. Szilvia akkor ült repülőn életében először – kisebb-nagyobb megszakításokkal 25 órán keresztül.

A fiatalok fél évre kapták meg a tanulóvizumot, amit később meghosszabbítottak. – Amikor ránéztünk a térképre, el sem hittük, milyen messze vagyunk. Végig Sydneyben laktunk, az óceántól negyedóránnyira. Meglepődünk azon, milyen sok magyar él kint. Nagyon nehéz volt munkát találni – folytatta. Végül Janek egy autómosóban kezdett dolgozni, Szilvia pedig egy szendvicsszítő üzemben. – A minimálbér alatt fizettek, így előfordult, hogy kölcsön kellett kérnünk, hogy ki tudjuk fizetni a lakbért – tette hozzá az egyetemista világljáró.

Később sikerült jobb állást találni egy Magyar István nevű magyar férfi István's elnevezésű kávézójában, majd amikor egy magyar lány otthagya az állását az egyik olasz étteremben, Szilvia ott kezdett pincérekedni.

– Amikor elfáradtunk a sok munkától, a suliban pedig szünet volt, a hazautazás előtt két hónappal elutaztunk egy hétre Melbourne-be. Egyébként is úgy terveztük, hogy a hazaút előtt tesszünk egy körutazást Ausztráliában – mesélte Szilvia.

A fiatalok így hát felkerekedtek, repülőre ültek, meg sem álltak Darwinig, majd a kontinens tetejéről elindultak a három-

Szilvia és a közel négyszáz, Ausztráliában készült fotó közül néhány.

Fotó: Miskolczi Róbert

ezer-ötszáz kilométeres, másfélhetes kirándulásra. – Csodálatos érzés volt megszabadulni a muhikától. Ottani ismerőseink elmondták, mit érdemes megnézni. Eddig még nem láttunk se koalacit, sem pedig kengurut. A hatalmas sivatagon keresztül utaztunk, volt amikor 5-6 órán keresztül nem láttunk mást, csak a pusztaságot. Matarenkában elmentünk az ottani termálfürdőbe – persze előtte a szegedi pár alapos kiképzést kapott krokodilismeretből. Ez a termálfürdő ugyanis hemzsegett a hullóktól, ám az édesvízitől nem kell tartani.

Egy darwini krokodilfarmon aztán meg is kóstolták a veszedelmes ragadozót. Sőt az oposzumot, tevét és a kengurut sem hagyták ki. A krokodil húsa olyan, mint a csirke: finom, fehér és porhanyós. A tevének ezzel szemben már vadíze volt – tudtam meg.

Az utazás emlékezetes állomá-

sa volt Uluru, az őslakosok (aboriginal) szent helye, amely egy hatalmas homokkő kiemelkedés. A szent hely naplementekor folyamatosan változtatja a színét a sötétlilától a barnáig. – Lenyűgöző látvány volt – mondta Szilvia. Szilvia és Janek, ha már világot látnak, hazafelé még megálltak Dél-Korea fővárosában, Szöulban is, ahol egy hetet töltöttek el. – El voltunk veszve, semmit nem értettünk, azt sem tudtuk, hol vagyunk. Angolul persze nem beszélt senki. Mivel arra ritka az európai, gyakran mutogattak ránk, mint valami különleges ségre.

A fiatalok, ha már ott voltak a közelben, szerettek volna átugrani Japánba is, de sajnos már nem volt rá elég idejük, így végül hazatértek Szegedre. – Arra jöttem rá az utazás alatt, hogy sokkal több minden van a világban, mint amit itt látunk belőle – tette hozzá végül.

ARANY T. JÁNOS

Vátesz és valóság

„Minden Egész eltörött, / Minden láng csak részekben lobban, / Minden szerelem darabokban, / Minden Egész eltörött.” – Talán ez, a Kocsi-út az éjszakában az egyik leggyakrabban idézett Ady-vers. A hozzá fűzött leggyakoribb kommentár pedig: ő az egyik legkorszerűbb-legmodernebb költőnk.

Ez így is van, meg nincs is így; utóbbiért persze nem Ady felelős, annyira a vátesz sem lehet vátesz, hogy előre lássa: azért, hogy egészen pontosan idézzem a versrészletet, nem az Ady-összesben fogom kikeresni a költeményt, hanem lenyomom a google-t, és úgy. – Szóval, kétségtelen: az Egész földarabolódását (jelentse ez akár a gyermekkori paradicsom világának széthullását, akár a családot, akár Magyarországot, bla-bla-bla) kitűnően látta, s előre látta Ady, viszont a földarabolódással ellentétes folyamat megindulását, az egységesedést mintha nemigen érzékelte volna előre. A költői megsejtésnek vannak határai.

Miközben a „minden egész eltörött”-folyamat a legutóbbi években tovább folytatódott, országok darabolódtak föl legszűkebb környezetünkben – ezzel párhuzamosan új egységesedés indult meg. A sokáig inkább virtuális birodalomnak ható Európai Unió legújabbban sertéséteztetési mélységéig áthatja a mindennapok szövetét. A világ immár „világfalu”, elvileg könnyen-gyorsan eljuthatunk akárhonnét akárhová. A gyakorlatról persze, az amerikai nagykövetség előtt ácsorgóknak egyéb élményeik is lehetnek, de ez is a „világfalúság” következménye, és az is: ha ma Magyarországon el akar utazni száznolcvan kilométerrel arrébb mondjuk Mikuláskor, akkor azért fohászkodik, legalább addig ne törjön ki az iraki háború, sok ezer kilométerrel arrébb, mert ez valamilyen formába őt is érintheti. Mindezt tehát nem láthatta előre a nagy költő, de ettől még Ady Ady maradt. Léteznek költők, akik két nappal sem látnak előre.

FARKAS CSABA

Vásárhelyi audiológiai állomás

A korábbinál sokkal korszerűbb, milliós értékű hallásmérő berendezést adtak át nemrég a vásárhelyi kórház fül-orr-gégészeten.

MUNKATÁRSUNKTÓL

Számítógép vezérelte audiológiai állomás működik néhány hete a vásárhelyi Erzsébet-kórház fül-orr-gégészeten. Dr. Hartai Tamás osztályvezető főorvos elmondta: egy hallókészülékeket forgalmazó cég segítségével jutottak a milliós értékű, korszerű hallásmérő berendezéshez, amelyen most már – a korábbiakkal ellentétben –, szakorvos és szakasszisztensek is dolgoznak.

A betegek életét is megkönnyíti, hogy ezentúl helyben, a vizsgálat végeztével kiválaszthatják maguknak a megfelelő hallókészüléket, kipróbálhatják és megrendelhetik az eszközt, amely néhány hét alatt elkészül.

Az audiológiai állomás most már a fül-orr-gégészet ambulanciájának szerves részeként működik, így az orvos egy-egy kezelés alkalmával akár azonnal, várakozás nélkül megvizsgálhatja a páciens hallását is.

Vujity Tvrtko hobbiújságíró szeretne lenni

Gyesen pihen a sztárriporter

Vujity Tvrtko.

Fotó: Karnok Csaba

Közel negyedmillió példányban kelt már el a Pulitzer-díjas sztárriporter, Vujity Tvrtko pokoli történeteket közreadó trilógiája. A szerző három hónapos kislel jelenleg gyesen van, pihenés-képpen pedig kosáredzői szakra jár és egy videoklip forgatására készül.

– Utolsó pokoli történetek a címe a legújabb kötetének, amit nemrégiben Szegeden is dedikált. Elfogytak volna az elképesztő sztorik?

– Amikor elkezdtem a pokoli történeteket írni, pontosan tudtam, hogy egy trilógiát szeretnék. Most megjelent a harmadik rész, tehát ezzel véget is ért a sorozat. Nemcsak elkezdni, befejezni is nehéz egy sorozatot, mégis biztos vagyok benne: legutolsó pokoli történetekkel már nem jelentkezem. Ennek egyik oka, hogy három hónappal ezelőtt megszületett a kisfiam, Vujity-Zsolnay Benjámin, akinek a harmadik kötetem ajánlottam. Az egyik fejezet az ő születéséről szól. Ez volt az én pokoli történetem, hiszen rettenetesen aggódtam, hogy a csernobili kalandom ellenére ő egészséges legyen. Ez a történet talán azért is érdekes lehet az olvasók számára, mert egyetlen bulvármagazinban sem nyilatkoztam a családi életéről. Benjámin megszületése teljesen megváltoztatta az életemet, mert én maradtam otthon gyesen vele.

Eddig nézők millióinak mutattam be a világot, most ugyanezt csinálom majd, csak egyetlen csoppség a közönségem. Elmondhatatlanul élvezem ezt a hétköznapi életet, tegnap szinte egész délután csörgöztem a fiammal.

– A szerző szerint melyik a legizgalmasabb pokoli történet?

– Az egész trilógia legmegdöbbentőbb írásának az új kötet nyitó fejezetét tartom, amely Észak-Koreáról – ahogyan a helyiek hívják: „a kommunista mennyországról” – szól. Mindössze egy családi használatú japán turistakamerát

vittem oda magammal, azzal készítettem egy filmet. Eljutottam a Rákosi Mátyás nevét viselő magyar kórházba is, ahol a súlyos fertőző betegségekben szenvedő árvák a földön feküdtek. Az egyik kisgyereket – akiből csövek lógtak ki – le is filmeztem, majd húsz perc elteltével megdöbbenve tapasztaltam, hogy egy hullaszákban dobták ki. Törökszorító Strehli Ildikó, a „Bohrecsgnő” sztorija is, aki egy kis bányászfaluból indulva súlyos betegségeket legyőzve jutott el Salt Lake Citybe, a téli olimpiára. Az egyszerű emberek történetei számomra izgalmasabbak, mint az egyik show-ból a másikká rohanó sztároké.

– Mikor láthatjuk a televízióban legközelebb?

– Egyelőre nincsenek televíziós terveim. Gyerekkoromban zenélni tanultam, most arra vágyom, hogy egy videoklipet készítsenek. Meglepetésemre sikerült a felvételi vizsgám a Testnevelési Egyetem kosárlabdaedzői szakára. Nem vagyok profi játékos, de imádok kosarazni, ezért szeretnék erről a sportágról mindent megtanulni.

– Netán pályát módosítana?

– Nem hiszem, csak saját szórakoztatásomra végzem el ezt a szakot. Mindenesetre elgondolkodtam azon, hogy a komoly felvételi vizsga nekem sikerült, néhány igazi kosarasnak pedig nem... Pályakorrekcióra nem gondolok, az újságírás a szakmám, tíz éve művelem, ezt tanultam az Egyesült Államokban. Ám a családi élet másféle életvitelt követel, ezért a jövőben az eddig kenyérkeresetként művelt professzionális újságírást szeretném felváltani a hobbiéval. Ha megtetszik egy jó téma, biztosan feldolgozom, de nem ebből tartom majd el a családomat. A kiadóm most értesített arról, hogy a három pokoli történetes kötetem együttes példányszáma egy-két héten belül eléri a kettőszázötvenezeret.

H. ZS.

Különleges technika „örzi” a palántákat

Fóliaerdő a domaszéki határban

Különleges fóliaházak épülnek a domaszéki határban. A Kotogán család a francia technológiával készített óriási sátrakban zöldséget és virágot termel. A beruházás negyvenmillió forintba kerül.

Hatalmas, egyenként 2100 négyzetméteres fóliaházakkal találkozhat az, aki kilátogat a domaszéki határba. A horganyzott acélszerkezet dupla rétegű fóliát tart, így a közük fújt levegő biztosítja a növények fejlődéséhez szükséges hőmérsékletet.

A Kotogán családnál a nagypapa alapozta meg a gazdaságot. Az unoka, vagyis Ifj. Kotogán Vilmos már áttért a zöldségre és a virágra. Eddig két ilyen különleges növényházat építettek. – Nemcsak kiváló hőszigetelő anyagból készült, de mint a lego, bővíthető is – mondta a fiatal gazda. Nem sokára hatezer négyzetméteresre duzzad majd a fóliasátor.

Üvegházat nem akartak, mert az legalább háromszor annyiba került volna, mint a fólia. Sokan azt hiszik, hogy ez nem olyan tartós, mint az üveg. A Franciaországban gyártott anyag az óránként 140 kilométerrel süvítő szélnek is ellenáll, valamint akár 65 kilogramm súlyú hóréteg alatt sem szakad be.

Az anyag mellett a fűtése is különleges. A kétrétegű fóliának köszönhető a meleg, aminek a

hőfokát számítógép szabályozza. Erre szükség is van, hiszen az alattuk nevelkedő palántáknak különféle hőmérséklet kell. A nemrég felszedett paprika csak húsz fokban érezte jól magát, a most kiültetett saláta viszont beéri a négy fokkal is.

A beruházás 40 millió forintba kerül. Természetesen a családi kassza ezt nem bírta volna mind fedezni, ezért állami támogatást

igényeltek. Pályázat útján a költségek harmincöt százalékát fedezte az állam, a többi pedig önerő és banki hitel.

Kotogánék teljesen egyedül dolgoznak. A két szülő és a két gyerek maga csinálja mindent. Alkalmazottat nem tartanak. Csak a nagy munkáknál, például a fóliacserénél hívnak baráti segítséget. Az öntözés már most, a tápoldat adagolása pedig nemsokára

gépesített lesz. Ez igen sok terhet levesz a vállukról. Persze a palántázás és a szedés kézzel történik.

A virágok közül elsősorban kizantémmal és szegfűvel foglalkoznak. Az előbbinek halottak napján volt szezonja. A Kotogánéknál termelt virágok, zöldségek egy része az egyik budapesti hipermarketben köt ki, de a Mórakert Szövetkezethez is szállítanak.

K. T.

Ifj. Kotogán Vilmos mutatja a különleges fóliában nevelt salátapalántát.

Fotó: Gyenes Kálmán